

Publicerad 2019-12-09 21:31 av Hon kallar sig poet

2019-09-08 *Muskelminne och modemedveten-het*

Muskelminne

Jag sträcker på mig. Gnuggar ögonen.
Drar tröjan över axlarna. Håller huvudet högt.
Kammar håret. Trär på halsbandet.
Trycker in örhängena.
Tar en klunk vatten, men tankarna
fastnar i halsgropen. Tänker på nån som
får mig att nästan tappa andan.

Jag minns väder och vind.
Bussar och perronger.
Halkan i Fatbursparken.
Alla detaljer i ditt ansikte.
Jag minns vad du viskade under täcket.
Vad du ville i köket.
Hur du smekte mig.
Hur du kramade mig.
Hur du kysste mig.

Jag har dig på tungan. En del säger "att det
är lite som att lära sig cykla."
Du får plötsligt den där Aha-upplevelsen.
Allt går av bara farten.
Du vill cykla överallt och hela tiden.
Men sen så kommer verkligheten ikapp.
Nån växlar, nån slirar, nån vurpar, nån får punka.
Mitt muskelminne tar hand om mig nu.
Rycker upp mig ur sängen.
Peptalkar när jag gråter mot ärmen.
Ibland är det svårt att vara lika modemedveten
som när vi sågs.

Nu väljer jag mekaniskt kläder på morgonen.
Rycker åt mig nåt bekvämt, rent och passande.
Stretchar, men det gör ont i alla leder.

“Kroppens största muskel är hjärtat.
Kroppens största organ är huden.”
Och jag kan inte glömma ditt minspel när
du stönade “åh guud”.

Jag har fortfarande din intimaste hemlighet,
ditt allra heligaste, i mitt muskelminne.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hon kallar sig poet med Poeter.se id #38499 innehar upphovsrätten